

Nagy Dóra-Anna

IDEBE

csak befele tanultam meg lenni
erre tanított a burok
berajzolni a teret a szobát
nem kinézni mert veszedelmes
és már súrolja a fejem a tetejét
nem érintkezem a kinttel
lassú ha mozdítok rajta
hagyom beporosodni összegyűrődni elszáradni
ott a testem a külvilágban
de fejben rések közt bujkálok
onnan lesem nem mulasztok-e túl sokat
nem lesz-e túl késő igazítani a ráncokon
kibékülni az itt-tel most-tal a rostokkal amik szövik a testem
az ősökkel a hiányokkal amiket összegyűjtöttem
magammal mert még leszek egy darabig
de honnan tudom mennyi a darab
honnan tudom megbocsát-e a tartalmatlan úr
amit munka helyett teleszorogtam
egyik kezem mélységek húzzák másikat magasságok
nem érzi lábam a horizontot
elalszom a levegőben
pimaszul surran az idő
és lassan kinövök belőle

MÚLTBAUGRÓ

a borostyán karperecet sosem fogom kiheverni
ott csavargatta vékony karján öt gyermekkoron keresztül
miközben együtt ringatta a bölcsőt és a szorongást
összeszótt minket szeretetből sérülésből

és közben mindent megjegyzett amit látott és hallott
névnapokat ünnepeket
az egészségünk arcát amikor 10 évesek voltunk
lefőzi a harmadik rövidet
évtizedekig elfojtott szavak mosolyával bámul nagy szemekkel és görbén
a fehér konyhakövön

csak huszonkettő voltam az elsőnél
az nagyon fiatal de nagyapád nyolc évvel idősebb volt és tudod hogy van
sürgetett az idő
és akkor ment el a mamám
a sors akarta így hogy amikor a mamám elment már ott volt a hasamban
az első lányom
kétévenként jöttek a lányok
huszonhat éves koromra már három volt
az nagyon fiatal Édeske te is látod mindjárt húsz vagy

elhallgat és rám néz
már nem úgy mosolyog
nem hordja sietve a szavakat egymás után
mégis fél hogy hátramaradnak a csendnek
hozzáér a borostyánhoz
leteszi a kávé
te ne menj bele olyan hamar
leánykodj egy kicsit
kell két-három év amikor csak magadra vagy
nem függsz senkitől
erre bólogatok
mondanék valamit
de a szavamba vág
van amire senki nem készít fel
tudod úgy van hogy az anyaság gyönyörű de
három gyerekkel nem volt könnyű

sok mindent magamnak találtam ki
mégis
ahogy sorba álltak

olyan édeskék voltak elhiszed
és én elképzelem a nehéz anyaságot
anyámat a két nővére mellett ahogy állnak sorban
és édeskék

aztán csak nyolc évre rá jött a negyedik
ültem a templomban mielőtt megszületett
és imádkoztam hogy fiú legyen
az egész család fiút akart és látod annyira akartuk hogy lett
amikor megszületett hazatelefonáltam
jaj Édeske el tudod képzelni hogy örültek a telefonban
itt elhallgat
újra mosolyog a szeme a keze
állunk a fehér csendben
gyermekien néz rám
kíváncsian
pont ahogy kacag és megsértődik
nem változott tíz év alatt semmit
akkor is ad ha nem kérek
ha kérdezek nem hall de mond mást
de tudom hogy érzi
érzi hogy értem

NEKED ADNÁM A VILÁGOT

illatával és bájával
minden mocskával
neked adnám ami él s ami élettelen
minden furcsaságot és mindent ami torz

szívednek a napot
hogy a kelő nappal keljen
szemednek a hajnal-eget
hogy újra anyjára leljen
idd a folyót amit írok neked

öntözd a pirulást a dombon
etesd az éhezőt ahogy engem
öleld az árvát ahogy engem

neked adok minden csillagot
a tejutat és egy bolygót
a bolygónak minden holdját
nézd ahogy fogy és telik
így telik egésszé a lényem is veled
buborékban ülünk
sárban tűzben mézben
aranyban soha csak sárgarézben

a szívet a tüdőt adom neked
és égő vért a fejedbe
hogyan érezd élsz
kezemet kezédbe
az üvöltést amiből a földre születél
édesanyád első könnyét
a szemkontaktust

így látlak én is
gyámolatlan és ártatlan
büszke és törékeny
karjaimba fonlak ringatlak
aztán sötét verembe vetlek
úgy hívom lélek

nem adom neked a teremtést
újat teremtek neked
mennyet és poklot és földet
és együtt bejárom veled

EGYMÁST TANULNI

nem kértem hogy megértsd annyit kérek hogy lásd
hétről hétre eldöntjük hogy megtanuljuk egymást
bekötöm a szemem utánad megyek
egyenes utakból völgyek lesznek s hegyek
mindennap elmondom hogy tér kell és idő
megadnád megnézném kettőnkből mi nő
körülottem kérdések s vívódó gyereklét
közben csomópontjainkból építesz kelepécét
szoríthatod kezem távolabb taszítlak
mikor torkomon ülsz görcsös vagyok színvak
repülni próbálok megriadva húzol
szoros közeledben lassan összezúzol
de a szikrát csak behunytt szemmel láttam
és te nem bízatsz meg egy délibábban
a megmaradt gyümölcsöt én hámoznám te ennéd
magunkra maradtunk te maradnál én mennék

CSÚSZÁS

tegnap megtudtad milyen túl gyorsan bevenni egy kanyart

képzeld el egy embert akit csak akkor nem zavarnak a torz erőviszonyok
ha nála van a többlet
képzeld el egy férfit aki mindenedből kér és képzeld mellé magadat
ahogy lassan adagolod neki
két perc validációért

a pontok amiket magadénak tudsz kérdőjelle válnak a markában
erre azt mondd a tenyerén hordoz
miközben optimális méretűre zsugorodsz és ezt úgy hívjátok
kompromisszum

a tájat mutatja neked és a füledbe duruzsol
nem jut eszedbe amikor megtanították hogy az útra koncentrálj
mire a kormány átcsúszik a kezébe
már azt is elfelejtetted
hogy autóban ülsz

képzeld el egy nőt aki mosolyogva hagyja hogy kitépjék lányságából
akit már nem ijesztenek meg a gyorsan bevett kanyarok

másodszorra majdnem kicsúsznál
de két kézzel tartott és nagyon határozottan
próbáltad elfelejteni hogy szorít
neki hinni abban mi a biztonság

de amikor a kezei a torkodra csúsznak
már nem mosolyogsz és félrekapod a kormányt

addig szállj ki amíg van levegő
amíg még érzed az arcodba nyomódó légszakot
nem baj ha nem látsz csak tapogasd ki az ajtót
a vér édes a szádban
a verejték sós
később pedig megtudod
nem te voltál a hibás

négykézláb nézel vissza
a roncsra és a manipulációkra
később ha kérdeznek semmire nem emlékszel
tenyered alatt kavics előtted meg hideg a kint

és látod a tó fölött lemenni a napot
rájössz hogy vége
újra az elején vagy
hogy most haltál bele és élted túl egyszerre